

ANGYALSORS

ANGYALSORS
TRILOGIA

CYNTHIA HAND

Dream
válogatás

AZ ELEJÉN EGY FIÚ ÁLL A FÁK KÖZT..

Clara Gardner élete alaposan megváltozik, amikor kiderül, hogy félig-meddig angyal. Nemcsak okosabb, erősebb és gyorsabb az embereknél, hanem rendeltetése is van. De hogy mi ez a feladat, arra nem könnyű rájönnie. Látomásában csupán egy idegent lát, aki csapdába esik egy erdőtüzben. Édesanyjával kutatnak a tűz helye után, nyomozásuk egy wyomingi városba vezeti őket. Úgy döntenek, Jacksonban a helyük, odaköltözik a család. A következtetések helyesnek bizonyulnak: Clara az iskolában már az első napon megpillantja a látomásaiban szereplő fiút, Christiant. A helyzetet azonban bonyolítja, hogy feltűnik egy másik, szintén vonzó srác, Tucker, aki szemlátomást komolyan érdeklődik Clara iránt.

Ahogy Clara próbál kiigazodni a feje tetejére állt világában, addig nem sejtett veszélyek mellett olyan döntési kényszerekkel is szembesül, amelyekről nem is hitte volna, hogy bekövetkeznek az életében – őszinteség és színlelés, szerelem és kötelesség, jó és rossz között kell választania. Végre a látomásából ismert tűz is föllobban, de vajon Clara készen áll-e, hogy vállalja a sorsát?

Az Angyalsors megindító történet szerelemről és sorsról, egy lány belső vívódásáról, hogy a szabályokat kövesse vagy inkább a szívére hallgasson.

A regény egy trilógia első része, amely már az egész világon nagy sikert aratott. A második rész Angyalfény címmel jelent meg; a harmadik rész, az Angyalvágy, 2013 őszétől lesz kapható a boltokban.

John Struloeff

CYNTHIA HAND

Cynthia Hand férjével és fiával Dél-Kaliforniában él, írásművészetet oktat a Pepperdine Egyetemen, de ideje jó részét Idaho állam délnyugati részén, a Teton-hegység közelében tölti. Az angyalsors az első regénye.

Tudjon meg többet
a szerzőről és a trilógiáról:

www.cynthiahandbooks.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

AZ ELEJÉN EGY FIÚ ÁLL

a fák közt. Nagyjából korombeli, valahol a gyermekkor és a férfikor között, nemigen több tizenhét évesnél. Fogalmam sincs, honnan veszem ezt, hiszen csak hátulról látom a fejét, barna haja csapzottan göndörödik a nyakára. Érzem a nap tikkasztó hevét, amely erejével mindenből kiszívja az életet. A keleti égboltot furcsán narancssárga fény tölti be. Nehéz szagú füst terjeng. Egy pillanatra olyan torokszorító bánat tör rám, hogy alig kapok levegőt. Nem tudom, mi az oka. Egy lépést teszek a fiú felé, kinyitom a számat, hogy a nevéen szólítsam, de nem tudom, hogy hívják. Megzörren az avar a talpam alatt. A fiú meghallja. Lassan hátrafordul. Még egy másodperc, és meglátom az arcát. Ekkor enyészik el a látomás. Egy szempillantás, és már el is tűnt.

CYNTHIA HAND

— részlet —

1

RENDELTETÉS

Első alkalommal – egészen pontosan november 6-án – éjjel kettőkor ébredek, úgy zsibog a fejem, mintha parányi szentjánosbogárkák táncolnának a szemem mögött. Füstszagot érzek. Fölkelek, helyiségről helyiségre járok, hogy kiderítsem, nem gyulladt-e ki a ház. Minden rendben, mindenki békésen alszik. Egyébként is inkább tábortűz füstje ez, fanyar és faillatú. Szokott szeszélyességemnek tudom be, világéletemben ilyen voltam. Megpróbálok visszaaludni, de hiába. Úgyhogy lemegyek a földszintre. Ám ahogy a konyhai mosogatónál egy pohár vizet iszom, minden figyelmeztetés nélkül az égő erdő közepén találok magam. Nem, nem olyan ez, mint egy álom, hanem mint-ha *fizikailag* ott lennék. Nem időzöm sokáig, talán mindössze

fél percig, azután ismét a konyhában vagyok, víztócsában állok, mert a pohár kiesett a kezemből.

Máris futok, hogy fölébresszem anyut. Leülök az ágya végében, és megpróbálom zihálás nélkül elmesélni a látomás minden részletét, amire emlékszem. Végül is nem sok, csak a tűz meg a fiú.

– Egyszerre soktól elszédülnél – mondja anyu. – Ezért jelentkezik így, adagokban.

– Nálad is így volt, amikor megkaptad a rendeltetésedet?

– A legtöbbször így vagyunk vele – tér ki ügyesen a kérdésem elől.

Nem fogja elárulni a saját rendeltetését. Ez is a hozzáférhetetlen témák közé tartozik. Nagyon bosszant, mert amióta az eszemet tudom, közel állunk egymáshoz, mégis van az életének egy nagy területe, amelyre nem hajlandó beengedni.

– Mesélj a fákról a látomásodban! – mondja. – Milyenek voltak?

– Azt hiszem, fenyők. Túlevelűek, nem lombosak.

Elgondolkodva bólogat, mintha ez fontos jel lenne. Nekem viszont nem a fák járnak a fejemben, hanem a fiú.

– Bárcsak láttam volna az arcát!

– Majd meglátod.

– Kíváncsi vagyok, meg kell-e védenem.

Tetszik a gondolat, hogy megmentsem. Az angyalvérűek mind kapnak valamiféle rendeltetést – egyesek hírvivők, mások tanúk, vigasznyújtók, esetleg olyasmit visznek véghez, ami

egyéb dolgokat idéz elő – de az *oltalmazó* szépen cseng. Igazán angyalosnak tűnik.

– El sem tudom hinni, hogy már annyira megnőttél, hogy rendeltetésed legyen – sóhajtja anyu. – Ettől öregnek érzem magam.

– De hát öreg is vagy.

Ezzel nem vitatkozhat, elvégre elmúlt száz, meg minden, bár egy nappal sem néz ki többnek negyvennél. Én bezzeg pontosan annak érzem magam, ami vagyok: tudatlan (ha nem is teljesen hétköznapi) tizenhat évesnek, aki a délelőttiéit még iskolában tölti. Pillanatnyilag egy csepp angyalvért sem érzek magamban. Vibráló szépségű anyámra nézek, és tudom, bármi volt is a rendeltetése, bátran, derűsen és ügyesen fogott hozzá.

– Mit gondolsz... – szólok meg kis idő múltán, és nehezen nyögöm ki a kérdést, mert nem szeretném, ha gyáva kukacnak tartana. – Mit gondolsz, lehetséges, hogy a tűztől meghaljak?

– Clara!

– Komolyan.

– Hogy jut eszedbe ilyesmi?

– Csak mert amikor a fiú háta mögött álltam, nagyon elszomorodtam. Nem tudom, mitől.

Anyu átkarol, annyira magához szorít, hogy hallom erős, egyenletes szívverését.

– Talán azért vagyok szomorú, mert meg fogok halni – sutogom.

Erősödik a szorítása.

– Az ritkaság – mondja halkán.

– De azért előfordul.

– Majd együtt kitaláljuk. – Még jobban magához ölel, és úgy simítja félre a homlokomba hullott tincseket, ahogyan pici koromban tette mindig, ha rosszat álmodtam. – Most inkább pihenj!

Soha nem éreztem ilyen ébernek magam, de végignyújtózom az ágyán, és hagyom, hogy magunkra húzza a takarót. Átölel a karjával. Meleg a teste, késő éjjel is úgy ontja a hőt, mintha mostanáig napsütésben állt volna. Beszívom az illatát: rózsavíz és vanília, öreg hölgyek parfümje. Mindig biztonságérzetet ad.

Ha lehunyom a szemem, most is látom a fiút. Áll és vár. Rám. Ez mintha fontosabb lenne, mint a szomorúság vagy a kegyetlen tűzhalál lehetősége. A fiú rám vár.

Az eső neszére és a redőny résein beszivárgó lágy, szürke fényre ébredek. Anyut a konyhában találom, a tűzhelynél áll, rántottát lapátol egy tálra, már felöltözött, munkára kész, mint bármely más napon, hosszú, vörösesbarna haja még zuhanyozástól nedves. Magában dúdol. Jókedvűnek látszik.

– Jó reggelt! – köszönök rá.

Megfordul, leteszi a szedőlapátot, odalép hozzám a linóleumon, és gyorsan megölel. Olyan büszkén mosolyog, mint amikor harmadikban megnyertem a kerületi helyesírási versenyt: büszke, de mintha nem is számított volna kevesebbre.

– Hogy vagyunk ma reggel? Már nem búsulunk?

– Köszí, minden rendben.

– Mi a helyzet? – kérdi az ajtóból Jeffrey, az öcsém.

Odafordulunk. A félfának támaszkodik, szokás szerint még kócos az alvástól, izzadságszagú és mogorva. Nem az a kimondott korán kelő típus. Merőn néz bennünket. Félelem árnyéka suhan át az arcán, mintha borzalmas hírre készülne, például hogy valami ismerősünk meghalt.

– A nővéred megkapta a rendeltetését – mosolyodik el ismét anyu, de kevésbé diadalmasan, mint az imént. Inkább óvatosan.

Jeffrey olyanformán mér végig, mint aki képes arra, hogy valami égi jelet találjon rajtam.

– Látomásod volt?

– Az. Egy erdőtüzről. – Behunyom a szemem, és újra látom az egészet: a fenyővel sűrűn benőtt hegyoldalt, a narancsszínű égboltot, a tovagomolygó füstöt. – Meg egy fiúról.

– Honnan tudod, hogy nem csak álom?

– Onnan, hogy nem aludtam.

– Akkor mit jelent ez? – kérdezi. Ez az egész angyalos dolog újdonság neki. Még abban a korban van, amikor a természetfölötti izgalmasnak és menőnek tűnik. Irigylem érte.

– Nem tudom – mondom neki. – Ezt kell kiderítenem.

Két nap múlva megismétlődik a látomás. Javában loholok körbe-körbe a Mountain View-i középiskola tornacsarnokánál,

és hirtelen csak úgy rám ront. Az ismerős világ – Kalifornia, Mountain View, a tornaterem – azonnal eltűnik. Az erdőben vagyok. Tulajdonképpen a tűz ízét is érzem. Ezúttal meglátom a gerincen lobogó lángokat.

És ekkor kis híján beleütközöm az egyik pomponlányba.

– Vigyázz, dinka! – szól rám.

Oldalra tántorodom, hogy elengedjem. Zihálva dőlök az összehajtható lelátónak, és próbálom visszahozni a látomást. De olyan ez, mint visszamerülni egy álomba, miután teljesen fölébredtünk. Kész, vége.

A fenébe. Eddig senki sem hívott dinkának. Semmivel sem hangzik jobban a dilinyósnál. Nem nyerő.

– Nem álldogálunk! – kiáltja Mrs. Schwartz, a tornatanárnő. – Pontosan föl kell mérnünk, mennyi idő alatt futod le az ezerötszázat. Hozzád beszélek, Clara!

Előző életében bizonyára kiképző őrmester volt.

– Ha nem megy tíz percen belül, akkor a jövő héten újra lefutod – harsogja.

Nekiiramodom. Igyekszem az időszerű feladatra összpontosítani. Amint a következő saroknál bekanyarodom, tartom az erős tempót, hogy behozzak valamennyit az elvesztegetett időből. De a gondolataim megint a látomáshoz tévednek. A fák körvonalaikhoz. A kővel és fenyőtűvel teleszórt erdőtalajhoz a lábam alatt. A fiúhoz, aki háttal áll nekem, amíg a közeledő tüzet figyeli. Hirtelen rettentően fölgyorsult szívverésemhez.

– Utolsó kör, Clara! – figyelmeztet Mrs. Schwartz.

Belehúzóok.

Mit keres ott? – tanakodom, nem csukom be a szememet, mégis látom a fiú képét, mintha a retinámra égett volna. Vajon meglepődik majd, ha észrevesz? Kérdések rajzanak az agyamban, de a háttérben egyetlenegy ismétlődik: *Ki ő?*

Ebben a pillanatban elrobogok Mrs. Schwartz mellett.

– Jól van, Clara! – mondja. Majd egy pillanat múlva: – Ez nem stimmel.

Gyaloglásra lassítok, visszakanyarodom, hogy megtudjam az időmet.

– Tíz percen belül maradtam?

– Öt-negyvennyolcnál stoppoltalak le.

Őszintén megrökönyödöttnek látszik. Úgy néz rám, mint akinek szintén látomása van: az, hogy én vagyok az atlétacsapat erőssége.

Hoppá! Nem figyeltem, nem fogtam vissza magam. Anyu lekap a tíz körmömről, ha megtudja.

Fölvonom a vállam.

– Biztos elromlott az óra – próbálom lazára venni a figurát, reménykedem, hogy a tanárnő bedől a szövegnek, még ha ez azt jelenti is, hogy a jövő héten újra lefuttatja velem ezt a hülyeséget.

– Igen – bólogat szórakozottan. – Nyilván rosszkor indítottam el.

Aznap este, amikor anyu hazaér, a kanapén összekuporodva talál, amint az *Imádom Lucy*t ismétlését nézem.

– Ennyire súlyos?

– Olyankor tör ki rajtam, ha hiába keresem az *Angyali érintést* – válaszolom ironikusan.

Egy papírzacskból fél liter Ben and Jerry-féle Chubby Hubbyt húz elő. A kedvenc fagyimat! Mintha olvasott volna a gondolataimban.

– Te istennő! – mondom.

– Nem egészen.

Egy könyvet mutat: *Észak-Amerika fás szárú fajainak terephatározója*.

– Lehet, hogy az én fám nem Észak-Amerikában van.

– Mindenesetre kezdjük ezzel!

A konyhaasztalra tesszük a kötetet, és együtt hajolunk fölé, hogy keressünk a látomásomban szereplővel pontosan megegyező fajtájú fenyőt. A külső szemlélő azt hihetné, csupán egy édesanya segít a lánynak a házi feladatban, nem pedig két részben angyal végez adatellenőrzést egy mennyei küldetéshez.

– Ez az – mutatok végül egy képre a könyvben, majd elégedetten hátradőlve hintázom a székemen. – Sziklás-hegységi csavarttűjű fenyő.

– „Párosan ülő, sárgás, csavart tűlevelek” – olvassa anyu a könyvből. – „Barna, tojásdad toboz”?

– A tobozokat nem néztem meg közelebbről, anyu. De a fa ilyen alakú, ugyanígy, a törzs felső részén ágazik el, mindenestül éppen ilyen – válaszolom neki egy kanál fagylalt elnyammogása közben.

– Rendben – merül ismét a könyvbe. – Úgy látom, ez az alfaj kizárólag a Sziklás-hegységben, valamint az Egyesült Államok és Kanada északnyugati partvidékén honos. Az indiánok előszeretettel használták vigvamjaik tartóoszlopául, ezért hívják „kunyhópóznafenyőnek” is. És – folytatja – itt az áll, hogy a tobozok rendkívüli hőséget, például erdőtüzet igényelnek, hogy kinyíljanak és elszórják magvaikat.

– Ez rém iskolás – kottyantom közbe, mégis borzongatóan izgalmas a gondolat, hogy egy fa csak felperzsel helyeken terem. Még a fáknek is van valamilyen előre elrendelt jelentőségük.

– Jó, szóval most már nagyjából tudjuk, hol kerül sor a dologra – mondja anyu. – Mindössze annyi a feladatunk, hogy leszűkítsük a területet.

– És azután?

Ahogy a fenyőfa fotóját tanulmányozom, hirtelen elképzelem a lángoló ágakat.

– Azután költözünk.

– Költözünk? Úgy érted, itt hagyjuk Kaliforniát?

– Úgy – feleli. Szemlátomást komolyan beszél.

– De hát... – nyögöm ki. – Mi lesz a sulival? Mi lesz a barátaimmal, a munkáddal?

– Gondolom, majd másik iskolába jársz, új barátokat találsz. Én másik állást szerzek, vagy megoldom, hogy otthon dolgozhassak.

– Na és Jeffrey?

Elneveti magát, és megpaskolja a kezemet, mintha csacsiságot kérdeztem volna.

– Jeffrey is jön.

– Na persze, ugrálni fog örömeiben – jut eszembe az öcsém seregnyi barátja, a baseballmeccsek, birkózóviadalok, futballedzések végeérhetetlen sora és minden más. Mindkettőnknek megvan a maga élete. Csak most fogom föl, hogy sokkal több vár rám, mint eddig sejtettem. A rendeltetésem mindent megváltoztat.

Anyu becsukja a fákról szóló könyvet, és a konyhaasztal túloldaláról ünnepélyesen a szemembe néz.

– Ez a lényeg, Clara – mondja. – Ez a látomás, ez a rendeltetés... ezért vagy itt.

– Tudom. Csak azt hittem, nem muszáj költözködnünk.

Kinézek az ablakon a kertbe, ahol kicsi koromban játszottam, a régi hintára, amit anyunak sosincs ideje leszerelni, a rózsatövekre, amelyek ott sorakoznak a hátsó kerítésnél, amióta az eszemet tudom. A kerítésen túl alig kivehető a távoli heglánc ködbe mosódó körvonala, amely eddigi világot határolja. Hallom a parti körutat keresztező helyi vasút kattogását-csattogását, és ha eléggé összpontosítok, a Great America kalandparkban szóló zene dallamfoszlányait is három kilométerrel távolabbról. Képtelenségnek tűnik, hogy valaha is elhagyjuk ezt a helyet.

Anyu szája szögletében együttérző mosoly bujkál.

– Úgy gondoltad, csak elröppenünk valahová egy hétvégére, végrehajtjuk a küldetésünket, azután visszaröppenünk?

– Hát, lehet – sütöm le a szemem szégyenlősen. – Jeffrey-nek mikor szólsz róla?

– Azt hiszem, jobb, ha várunk, amíg kiderül, hová is megyünk.

– Ott lehetek, amikor megmondod neki? Nagy szám lesz.

– Majd Jeffrey-re is sor kerül – feleli anyu néma szomorúsággal a szemében, akkor szokott így nézni, ha arra gondol, milyen gyorsan felnövünk. – Ha ő fogja megkapni a rendeltetését, neked is tudomásul kell vened.

– És akkor megint költözni fogunk?

– Oda megyünk, ahová a rendeltetése szólít bennünket.

– Ez örület – csóválom a fejemet. – Ugye, te is tudod, hogy ez az egész tiszta örület?

– Kifürkészhetetlen, Clara. – Fogja a kanalamat, és egy jókora adag Chubby Hubbyt kanyarít ki a dobozból. Elmosolyodik, a szemem láttára változik vissza az én huncut, játékos anyukámmá. – Erre mondják, hogy kifürkészhetetlen.

A következő pár héten a látomás két-három naponta megismétlődik. Teszem a dolgomat, és bum! – szolgálati közlemény a füstös fenyvesből. Kezdem megszokni, hogy mindenféle helyzetben előjön: a sulibuszon, a zuhany alatt, ebéd közben. Máskor csak az érzetek törnek rám – a hőség, a füstszag –, maga a látomás nem.

A barátaim is észreveszik. Új becenevet ragasztanak rám: Úrkadét. Kínos. Jó, tudom, lehetne rosszabb is. A tanárainak is feltűnik, de mivel minden tanulmányi kötelezettségemnek

eleget teszek, nem nyaggatnak különösebben amiatt, hogy az órákon olyasmit irkállok a naplómba, aminek nem sok köze van a tananyaghoz.

Ha valaki bepillantana a néhány évvel ezelőtti, Hello Kitty-s címlapú naplómba, amit akkor kaptam, amikor tizenkettő voltam, és a lakatja pici aranykulcsát nyakláncon hordtam, nehogy Jeffrey kíváncsi szeme elé kerüljön, egy teljesen normális kislány locsogását láthatná. Virágokat meg hercegnőket ábrázoló krikszkrakszok, bejegyzések iskoláról és időjárásról, kedvenc filmekről, számokról, amikre táncoltam, az álmomról, hogy a Cukortündért alakítom *A diótörőben*, vagy arról, hogy Jeremy Morris az egyik barátját küldte, hogy kérjen meg, hogy legyek a barátnője, de természetesen nemet mondtam, mert miért járjak olyan fiúval, akinek ahhoz sincs mersze, hogy maga kérjen meg rá.

Azután jön az angyalos napló, amit tizennégy évesen kezdtem el. Ez sötétkék spirálfűzet, a borítóján egy derűs nyugalmú, nőies angyal, vörös hajú, aranyszárnyú, kísértetiesen hasonlít anyura, csillagokkal körülvett holdsarlón áll, fején sugárkoszorú. Ebbe firkantottam le mindent, amit anyu valaha is mesélt nekem angyalokról és angyalvérűekről, minden adatot vagy feltételezést, amit ki tudtam csikarni belőle. Ugyanitt rögzítettem a kísérleteimet is, például azt, amikor késsel elvágtam az alkaromat, hogy lássam, vérzik-e (vérzett, *iszonyúan*), majd gondosan följegyeztem, mennyi idő alatt gyógyult be (körülbelül huszonnégy óra telt el a bemetszéstől a vékony rózsaszín vonal teljes eltűnéséig), azt az esetet, amikor a San Franciscó-i repülőtéren szuahéliül

szóltam egy férfihoz (képzelhető, mennyire meglepődtünk mindketten), vagy amikor huszonöt *grand jeté*-vel szökelltem oda-vissza a balett-teremben anélkül, hogy kifulladtam volna. Anyu ekkor kezdett komolyan beszélni a fejemmel, hogy vegyek vissza magamból, legalábbis nyilvánosság előtt. És ekkor kezdtem már nemcsak Clarát, a kislányt, hanem Clarát, az angyalvérűt, Clarát, a természetfölöttit látni magamban.

A mostani (sima fekete velúr) naplóm már teljesen a rendeltetésemre koncentrál: vázlatok, feljegyzések, a látomás részletei, különösen a titokzatos fiút illetően. A fiú állandóan valahol a tudatom mélyén lézeng – kivéve azokat a zavarba ejtő pillanatokat, amikor vakítóan ragyog az előtérben.

A lelki szemeim előtt megjelenő alakján át kezdem megismerni őt. Ismerem széles vállának lendületes ívét, gondosan összekócolt haját, amely meleg sötétbarna, elég hosszú, hogy eltakarja a fülét, és a tarkóján a gallérját súrolja. A kezét fekete dzsekije zsebébe dugva tartja, a ruhadarab anyaga kicsit bolyhos, talán polár. A súlypontját mindig kissé féloldalra helyezi, mint aki éppen elindulni készül. Vékony alkatú, mégis erősnek látszik. Amikor lassan megfordul, egészen halványan látom az arca körvonalát, ez minden alkalommal megdobogtatja a szívemet, és egy pillanatra elakad a lélegzetem.

Kíváncsi vagyok, vajon mit fog szólni hozzám.

Szeretném, ha csodálatot ébresztenék benne. Amikor megjelenek előtte az erdőben, amikor végre megfordul, és észreveszi, hogy ott állok, jó lenne, ha legalább *úgy festenek*, ahogy

az angyalszerephez illik. Szeretnék olyan tündöklőnek és légiesnek hatni, mint anyu. Tudom, hogy nem nézek ki rosszul. Az angyalvérűek mind elég szemrevalóak. A bőröm nem rossz, az ajkam természetűl fogva rózsapiros, úgyhogy sosem használlok mást, csak szájfényt. Nagyon szép a térdem, legalábbis azt mondják. Viszont nagyon magas és sovány vagyok, ráadásul nem az a nyúlánk szupermodell alkat, inkább nyakigláb, jóformán csupa végtag. A szemem pedig, amely bizonyos megvilágításban olyan szürke, mint a zivatarfelhő, máskor meg kékes, kissé nagynek tűnik az arcomhoz.

A hajam mutat rajtam a legelőnyösebben, hosszú és hullámos, csillogó arany némi vöröses beütéssel, ahogy megyek, úgy libeg-lobog, mint valami uszály. Csak az a baj vele, hogy megzabolázhatatlan. Összegubancolódik. Mindig beleakad valamibe: cipzárba, kocsiajtóba, ennivalóba. Hiába kötöm össze vagy fonom be. Ki akar szabadulni, akár egy élőlény. Amint megbirkózom vele, pillanatokon belül tincsek lógnak az arcomba, és egy óra leforgása alatt rendszerint teljesen kibújik a béklyóból. Egészen új szintre emeli a *kezelhetetlen* szót.

Úgyhogy amilyen a szerencsém, nem fogok idejében odaérni, hogy megmentsem a fiút az erdőben, mert a hajam egy kilométerrel odébb belegabalyodik a faágakba.

